

Sagens Natur ikke kan aflægges Regnskab for, ikke en Gang for Partiets Bestyrelse. Her ere vi ved noget, der kan virke i høj Grad ødelæggende, fordærvende paa dansk Politik, hvis sligt skulde faa Lov til at brede sig, og jeg vil derfor bede det ærede Medlem give os nogle Oplysninger derom og gøre, hvad han formaar — han ved sikkert noget derom, jeg har Grund til at tro, at han ved ikke saa lidt derom — til at faa denne politiske Korruption stoppet i Tide. Der sidder desuden her i Tinget Medlemmer af Højres Ledelse, som jeg kunde have Lyst til at spørge, hvad de foretage sig i den Anledning.

Medlemmer af Højre have i Aar været meget ivrige i at raabe paa Udrensning. I Fjor var de ikke saa ivrige, men i Aar have de været det. Det vil da ligge nær ogsaa for dem at sørge for Udrensning her, hvor Korruptionen synes at have taget saa stærkt fat i deres eget Parti.

Vi have siddende Sekretæren for Højres Organisation, det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) og den nyvalgte Formand for Forretningsudvalget, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), de maa vide Besked. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) sidder jo i Repræsentantskabet sammen med den Redaktør, som har indsamlet denne Partifond, som der „ifølge Sagens Natur“ ikke kan aflægges Regnskab for (*Sabroe*: Han vil ikke sidde sammen med ham mere), det vil glæde mig i høj Grad, hvis det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds vil staa op og gentage det. Jeg tror ganske vist ogsaa, at efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte forleden, kan han vanskelig sidde i Repræsentantskab sammen med denne Mand. Det ærede Medlem fremsatte følgende rigtige og ganske ejendommelige Udtalelser, der findes i Rigsdagstidende Sp. 444: „Man dækkes ikke ved, at man er flere om en Ting, det er tværtimod en skærpende Omstændighed, thi saa er man et Komplot. Alle vi, som have siddet i Parti eller i Udvalg, vi, som styre i Flerhed, vide, at man siger: Jeg har ingen Skyld, du har ingen Skyld, vi ere alle uskyldige, men det, vi have lavet i Fællesskab, er en stor Kæltringestreg. Jeg tror, det er nødvendigt at forstaa, at det, at

man er flere, dækker ikke, det skærper.“ Det er nydelige Partitilstande, det ærede Medlem her røber, men jeg haaber, at naar han fremsætter en saadan Kritik, vil han ogsaa undlade i det Repræsentantskab, han sidder i, at dække over Raaddens skaben, for saa bliver det et Komplot, saa bliver det meget værre, men tværtimod være med til at rense ud der.

Det glædede mig, at den højtærede Konseilspræsident antydede, at han kunde tænke sig en Rigsretstiltale mod den afgaaede Justitsminister, saaledes som vort Partis Ordfører, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) krævede i sin Tale forleden. Men jeg maa sige, at efter det Forsvar, som Konseilspræsidenten fremførte for Ministeriets Sammensætning, og ogsaa efter den Tale, der hørtes her forleden af den højtærede Finansminister, hvor han tog overordentlig valent paa Spørgsmaalet om Embedsmændenes private Forretninger, og ligesaa efter den Tale, der lød nu fra den højtærede nye Handelsminister, at det gjaldt ikke saa meget om mere Undersøgelse og mere Uro, som det gjaldt om Ro — man fristes rigtignok til at føje til: Ro til ny Korruption, til ny Fordærvelse —, har jeg ganske vist ikke megen Tillid til, at denne Regering vil være i Stand til at fremkalde en saa upartisk Undersøgelse, at det rette Materiale kan blive fremlagt.

Men dette mit pessimistiske Syn paa denne Sag er navnlig opstaaet, efter at dette Tings Flertal har valgt den afgaaede Konseilspræsident til første Viceformand her i Tinget, og efter at Venstrereformpartiet har valgt den afgaaede Konseilspræsident til Partiets Formand og den afgaaede Indenrigsminister til Partiets Sekretær. Jeg forstaaer ikke disse Valg. Hvilken Mening er der i dem? Hvad Mening er der saa i Konseilspræsidentens og Indenrigsministerens Afgang som Ministre? Hvis Konseilspræsidenten og Indenrigsministeren ikke var kompromitterede, hvis de intet Medansvar havde, hvis de var uskyldige, burde virkelig dette Tings Flertal have holdt paa dem, det vilde være uretfærdigt andet, og det burde ogsaa have gjort det for Parlamentarismens Skyld. Naar altsaa dette Tings Flertal finder sig i, at Konseilspræsidenten træder af, og at